

Teatre de Salt

Dissabte 10 de maig, 21h

EL SILENCI DEL MAR

DE VERCORS (pseudònim de Jean Bruller)

DIRECCIÓ MIQUEL GÓRRIZ

AMB PERE ARQUILLUÉ, XICU MASÓ, MÍRIAM ALAMANY

Una producció del **Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET)**

En coproducció amb: **EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona i el Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER)**

EL SILENCI DEL MAR

Fitxa artística

Autor: Vercors (pseudònim de Jean Bruller)

Traducció: Narcís Comadira

Direcció: Miquel Gorriz

Espais sonors: Maurici Villavecchia

Il·luminació: Nani Valls

Escenografia: Lluç Castells

Vestuari: Maria Araujo

Maquillatge i perruqueria: Nuria Llundell

Regidoria: Montse Casas

Intèrprets:

Pere Arquillué

Xicu Masó

Miriam Alamy

Una producció del **Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET)**

En coproducció amb: **EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona i el Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER)**

Sinopsi

[...] **El silenci del mar** és ben bé, o almenys és i no és, una senzilla, quasi esquemàtica, història d'amor impossible, feta de l'encontre dels monòlegs d'un oficial alemany amb el silenci tossut d'una noia francesa, dins el marc de la sala d'una casa pobletana modestament acollidora. Però al fons, i no solament al fons sinó projectant-se en cada detall, hi ha també la realitat feixuga d'un moment decisiu per a la història d'Europa. És una narració que – fidel en això a la mes proclamada tradició francesa o extremant-ne fins i tot la lliçó- pren consistència i gruix d'allò que no hi és dit.

Jordi Sarsanedas

«No puc, sense patir, ofendre cap ésser humà encara que sigui el meu enemic.»

Per preparar *El silenci del mar*, partim de tres materials, de tres fonts que, d'alguna manera, nodreixen la nostra composició: La primera és la novel·la de Vercors, que ens va fer conèixer l'amic Carles Martínez. De fet, aquest va ser el detonant de la nostra fascinació. La segueix la versió dramàtica de la novel·la que va fer el propi autor i, finalment, la pel·lícula que, amb el mateix títol, va ser l'òpera prima de Jean-Pierre Melville.

De la novel·la, a més de la història en ella mateixa, ens va colpir la tan present i suggerent figura del narrador, que aporta una mirada, un nivell líric que va més enllà de l'anècdota. Per aquesta raó calia una adaptació que recuperés aquesta veu, aquest to, perduts a la versió dramàtica, i una traducció que vingués signada per algú que, com Narcís Comadira, tingués l'alçada poètica per copsar i transmetre amb subtil cura aquesta mirada.

Tot i que en el nostre muntatge som fidels a l'època i reconstruïm la història de l'ocupació d'una casa francesa per part d'un oficial alemany, volem potenciar l'imaginari poètic partint de dos aspectes: D'una banda, tractar la història com un conte, com una faula que darrere de la senzillesa amaga una gran complexitat. Faula també entesa com a somni i, en aquest cas i donat el tema, com a malson. De l'altra, acostar-nos al material amb la voluntat de compondre'n un collage, un poema visual, mitjançant la paraula, el silenci, l'espai i la música.

No podríem tenir millors eines per abordar el repte actoral que comporta treballar amb la paraula i el silenci que l'experiència i la qualitat interpretativa d'en Pere, en Xico i la Míriam.

Cal a més una posada en escena que defugui el realisme i recreï un món ambigu, vague, irreal, però alhora inequívoc. Un món que Lluç Castells i Maria Araujo dominen amb un estil barreja d'austeritat i imaginació.

La música és l'altre element primordial per crear aquesta atmosfera d'irrealitat, de malson, de terrible tensió emocional, en què viuen els protagonistes. Un conflicte dramàtic que ens ha abocat a l'obra del compositor rus Dimitri Xostakovitx, en la qual reconeixem tots aquests aspectes.

On es porten tots aquests elements? Quin és el tema de la nostra composició? No en podem parlar, d'un sol tema. Comencen a brollar diferents nivells de lectura que tenen molt a veure amb conflictes estrictament humans i, per tant, molt complexos i propers. També es dibuixa una pregunta que considero primordial en *El silenci del mar*. Qui és l'enemic? Qui és l'estrany? Qui i com és l'altre?

Miquel Górriz, director

Més sobre *El silenci del mar*

Quan, a França, va aparèixer **El Silenci del mar**, va obtenir un èxit molt notable en unes circumstàncies d'excepció. Era el temps en què, durant la Segona Guerra Mundial, els alemanys ocupaven el país. El text, escrit el 1941, fou publicat per primer cop el 1943 per una editorial clandestina que naixia amb el nom –ben expressiu de la situació i també d'una peculiar manera de dir les coses– de Les Editions de Minuit (Les Edicions de Mitjanit). L'autor s'amagava sota el pseudònim de Vercors. El Vercors és una muntanya amb grans boscos, un poderós encastellament natural, símbol ben clar d'arrelament i de resistència. Imagineu per quins mitjans tortuosos i arriscats, novel·lescos, va haver de difondre's aquesta senzilla història d'amor. (...)

Va tenir èxit, us deia, un èxit que, el 1949, acompanyà també el film que en va trure Jean-Pierre Melville. Després d'**El silenci del mar**, Vercors– que a la vida civil es diu Jean Bruller i abans de la guerra era conegut com a dibuixant i pintor, bé que ja hagués escrit i publicat alguns volums d'assaig– va donar a conèixer, encara clandestinament, d'altres narracions que també relaten episodis de la ocupació, per exemple *La marche à l'étoile* (La marxa cap a l'estrella). De la seva obra posterior, on sempre es reflecteix un humanisme tocat d'existencialisme, potser podem destacar la novel·la de ficció antropològica *Les animaux dénaturés* (Els animals desnaturalats) i l'adaptació teatral que en feu l'autor mateix, *Zoe ou l'assassin philanthrope* (Zoe o l'assassí filantrop), on la natura humana és presentada com una dignitat que sempre cal conquerir mitjançant esforç i sofriment. (...)

Tot plegat, però, detalls. El que compta és que **El silenci del mar**, a despit de la distància que ara separa les lectures que en podem fer de les circumstàncies en què fou compost i en què conegué la primera difusió, continua essent un text amb densitat, eficaç, potser punyent, potser fins i tot enriquidor per a segons quines sensibilitats. No és propaganda de guerra! O sí que ho és, però, ni de bon tros, només això. És, presentada sota una forma senzilla però descaradament artística al capdavant, una anècdota dolorosa de conflicte entre uns impulsos individuals i la correntia de la història.

Jordi Sarsanedas

El precedí un gran desplegament d'aparell militar. Primer dos sorges, tots dos molt rossos, l'un desmanegat i prim, l'altre quadrat, amb mans de moler. Miraren la casa, sense entrar, Més tard vingué un sotsoficial. El sorge desmanegat l'acompanyava. Em parlaren en el que suposaven que era francès. Jo no comprenia ni un mot. Tanmateix els vaig ensenyar les cambres lliures. Semblaren contents.

L'endemà al matí, un "torpede" militar, gris i enorme, penetrà en el jardí. El conductor i un soldat jove, prim, rosat i somrient, n'extragueren dues caixes i un gros farcell embolicat amb tela grisa. Ho pujaren tot a la cambra més gran. El "torpede" se'n anà, i algunes hores mes tard vaig sentir una cavalcada. Tres genets aparegueren. Un d'ells baixà del cavall i anà a visitar la vella construcció de pedra. Tornà, i tots, homes i cavalls, entraren al graner que em serveix de taller. Vaig veure mes endavant que havien enfonsat el cargol del banc entre dues pedres, en un forat de la paret, havien lligat una corda al cargol i els cavalls a la corda. Durant dos dies no passà res més. No vaig veure ningú més. Els genets surten de bon matí amb els cavalls, els tornaven al vespre i dormien ells mateixos en la palla amb la qual havien guarnit l'empostissat.

Després, al matí del tercer dia, el gran "torpede" tornà. El Jove somrient es carregà una maleta espaiosa a l'espatlla i la portà a la cambra. Prengué després un sac que deixà a la cambra veïna. Baixà i, adreçant-se a la meva neboda en un francès correcte, demanà llençols.

La meva neboda obrí quan trucaren. Acabava de servir-me cafè, com cada vespre (el cafè em fa dormir). Jo seia al fons de la habitació, relativament a l'ombra. La porta dona al jardí, a peu pla. Al llarg de la casa corre una voravia de rajoles vermelles molt còmoda quan plou. Sentir-me caminar, el soroll dels talons sobre les rajoles. La meva neboda em mirà i deixà la tassa. Vaig guardar la meva a les mans.

Era nit, no feia gaire fred: aquell novembre no fou gaire fred. Vaig veure la immensa silueta , la gorra de plat, l'impermeable tirat a les espatlles com una capa.

La meva neboda havia obert la porta i romania muda. Havia empès la porta cap a la paret i estava ella mateixa contra la paret, sense mirar res. Jo em bevia el cafè, a glopets.

L'oficial, a la porta, digué: -Si us plau. -El seu cap féu un petit salut. Semblà mesurar el silenci. Després entrà.

(fragment *El silenci del mar*, Vercors)

El director

MIQUEL GORRIZ

Graduat en interpretació a l'Escola Superior d'Art Dramàtic del Vallès i cursa estudis d'interpretació a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Barcelona. És fundador de la companyia Minim.mal.

La seva activitat com a director d'escena inclou: Al vostre gust de W. Shakespeare com a ajudant de Xicu Masó; La Mel de T. Guerra, amb Xicu Masó; Romàntics alemanys; Època, d'Esther Formosa i Maurici Villavecchia; Meus Amores, de Teresa Sánchez; Vague stelle dell'Orsa, solo de Pere Arquillué; Boom, recital d'Esther Formosa; L'idiota, de F. Dostoyevsky; Fil de memòria, amb Pere Arquillué; Preludi en dos temps, d'I. Garcia; Silenci per favor, de M. Gòrriz; La Fada, de J. Morera; Els polls dels actors, de J.S. Sinisterra; Jo no em quedo per vestir sants (La canyí d'Esther Formosa).

Ha treballat com actor en els muntatges: La Strada de F. Fellini, direcció de Xicu Masó; Els viatgers de l'absenta de M. Molins, dirigit per F. Roda; Cartas de amor a Stalin, de J. Mayorga, direcció de J. S. Sinisterra; La Strada de F. Fellini, direcció de J. Basora; Allò que tal vegada s'esdevingué, de J. Oliver, direcció de F. Roda; Home per home, de B. Brecht, direcció de Pau Monterde; El Botí, de J. Orton, direcció de J. Minguell.

En cinema i televisió ha participat a La memòria dels cargols (TV3), Havanera d'A. Verdaguer i Les claus de vidre, L'alfabet (TVE).

I pel que fa a l'òpera ha dirigit Dido i Eneas amb el Cor de Cambra de Mollet; La Cenerentola, juntament amb Pau Monterde; La flauta màgica, com a ajudant de direcció; Cavalleria rusticana i Pagliacci direcció d'escena amb Pau Monterde; Le nozze di Fígaro, ajudant de direcció; Manon, ajudant de direcció; Lucia di Lammermoon, ajudant de direcció; Bohème, ajudant de direcció; Nabucco, ajudant de direcció; Madame Butterfly, ajudant de direcció i Don Pascuale, ajudant de direcció, totes amb els Amics de l'Òpera de Sabadell (Teatre La Farandula).

Els actors

PERE ARQUILLUÉ

Darrerament els seus treballs més destacats en teatre han estat: El dúo de la africana, dirigida per Xavier Albertí, Otelo, de W. Shakespeare, direcció de Carlota Subirós; Arbusht de Paco Zarzoso, direcció d'Alex Rigola; European House (versió lliure de Hamlet), direcció d'Alex Rigola; Ricard 3r, de W. Shakespeare; Santa Joana dels Escorxadors, de B. Brecht i Juli Cesar, de W. Shakespeare dirigides per Alex Rigola al Teatre Lliure; L'habitació del nen, de J.M. Benet i Jornet, direcció de Sergi Belbel; Orgía de Pier P. Pasolini, direcció de Xavier Albertí; Lo cor de l'home és un amar, basat en textos de Verdaguer direcció de Teresa Viladrell al TNC; Fedra de Racibne al Grec del 2002; Els gegants de la muntanya, de L. Pirandello, dirigit per Georges Lavaudant al TNC; Olors, de J.M. Benet i ornet, direcció de Mario Gas al TNC; Galatea, de J.M. de Segarra, direcció de Ariel Garcia Valdés al TNC; La Gavina de Txèkhov, direcció de J.M. Flotats al TNC; Àngels a Amèrica, de T. Kushner, direcció de J.M. Flotats al TNC; De poble en poble, de P. Handke, direcció de Joan Ollé, al Grec-96; L'estàtua de Sonilles, capítol de Cròniques de la veritat, basat en contes de Pere Calders sota la direcció de Carles Benpar per TV3; El visitant de E. E. Schmitt, direcció de Rosa Maria Sardà al Teatre Poliorama; Els bandits, de F. Schiller, direcció de Lluís Homar pel Teatre Lliure; La corona d'espines, de J. M. De Segarra, direcció d'Ariel Garcia Valdés al Teatre Romea; Colometa la gitana i Qui compra maduixes? D'Emili Vilanova, direcció de Sergi Belbel al Teatre

Romea; El mercat de les delícies, de R. Gomis al Teatre Romea; La filla del mar, d'Angel Guimerà, direcció de Sergi Belbel al Teatre Romea, obtingué el premi al millor actor protagonista de l'AADPC 1993; Lo desengany de Fontanella, direcció de Domenech Reixach al Teatre Romea; El somni d'una nit d'estiu de W. Shakespeare dirigida per Calixte Bieito al Grec-91 i al Mercat de les Flors i Talem (lecho nupcial), de Sergi Belbel, Teatro Nuevas Tendencias de Madrid i al Teatre Romea de Barcelona.

En cinema ha participat entre d'altres en Las mujeres del anarquista, dirigida per Peter Sehr i Marie Noëlle; Malas temporadas, direcció de Manuel Martín Cuenca; Princesas, dirigida per Fernando León de Aranoa; Amor en defensa propia, dirigida per Rafa Russo; Ls voces de la noche, direcció de Salvador Garcia Ruiz; En la ciudad dirigida per Cesc Gay; Salomé direcció de Carlos Saura; Buñuel y la mesa del rey Salomón, direcció de Carlos Saura; El perquè de tot plegat, dirigida per Ventura Pons.

En televisió ha participat entre d'altres en Mar de fons, sèrie de TV3; El pallasso i el Führer, TVMovie dirigida per Eduard Cortés; El concursazo, TVMovie dirigida per Domingo Rodes; Mònica, TVMovie dirigida per Eduard Cortés; Jet Lag, sèrie de TV3; L'estratègia del cucut, de Silvia Quer per TV3; Homenots, de Sergi Schaf per TV3 i TVE; Laura de TV3; Secrets de família de TV3; Estació d'enllaç direcció de Jordi Frades per TV3; La Lloï de TV3; recital de poesia Sonets de W. Shakespeare, direcció de Ramón Madaula; conte Amor a; Arnau, els dies secrets, de TV3 i Bala perduda, direcció de Xavier Berraondo per TV3.

XICU MASÓ

L'any 1977 crea el talleret de salt, companyia que va tenir una vida de més de vint-i-dos anys i un prestigi i reconeixement importants a Barcelona i Madrid. Va ser ajudant de direcció al Teatre Lliure de Fabià Puigserver i Lluís Pasqual en cinc espectacles. L'any 2005 va crear, juntament amb Pep Tosar la productora La Mirada, on dóna cursos de formació destinats a post-graduats i professionals.

Ha treballat com actor en els muntatges: L'oncle Vania de Txekhov, sota la direcció de Joan Ollé; El fantàstic Francis Hardy de B. Friel, dirigit pel pròpi Xicu Masó; Victor o els nens al poder de R. Vitrac direcció de Joan Ollé; Cándid de Voltaire, dirigit per Carles Alfaro; Nit de reis de W. Shakespeare, L'hort dels cirerers de Txèkhov i Tartuf de Moliere dirigides per Konrad Zsibiedrich; Informe per a una acadèmia de F. Kafka sota la direcció de Quim Masó; Després del Vol de Montserrat Mitjans dirigit per la mateixa Montserrat Mitjans i Prendre partit de R. Harwood direcció de Ferran Madico.

La seva activitat com a director d'escena inclou: Tres versions de la vida de Jasmina Rezza al Teatre Lliure; La strada de Federico Fellini al Teatre Romea; Al vostre gust de W. Shakespeare; El Fantàstic Francis Hardy de B. Friel al Teatre Romea; Sota el til·ler de Connor Mac Pherson; El mestre i Margarita de Mijail Bulgakov; Revés d'Antonio Tabucchi; Requiem d'Antonio Tabucchi; Sa història des senyor Sommer de Patrick Süskind; Absolutament lluny de Josep J. Julien; Historia de una muñeca abandonada de Sastre/Strelher; Els gegants de la muntanya de Luigi Pirandello; L'última copa de Harold Pinter; Jaques i el seu amo de Milan Kundera; El Príncep de Dinamarca de t. Letser; L'escapí de Moliere; Tot esperant l'esquerrà de Clifford Oddets; Strictu sensu de Jordi Rabones i Xicu Masó i Woyzeck de G. Büchner.

MIRIAM ALAMANY

Ha estudiat interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha realitzat cursos amb Carol Rosenfeld i stage amb Juni Dahr i al Teatro de la Abadía de Madrid. Cant amb Teresa Garrigosa i dansa al Centre de Dansa Laura Esteve. El 1994 rep el premi Extraordinari d'Art Dramàtic (Institut del Teatre). Crea la companyia Teatre de Calaix amb els actors P. Anglas, J. Minguell, O. Genis i C. Sensada.

Darrerament en teatre ha treballat en les obres: Tres versions de la vida, de Yasmina Reza dirigida per Xicu Masó al Teatre Lliure; La indiana d'Angels Aymay, direcció de Julio Alvarez, una coproducció del TNC i del Teatre Tantarantana; La Strada de Fellini, dirigida per Xicu Masó; Al vostre gust de W. Shakespeare dirigida per Xicu Masó; No hay nada bueno en ti, por eso te amo, direcció de Manuel Lorente; Voces póstumas dirigida per J. Hinojosa; Pulsió de F. Z. Kroetz dirigida per G. Balaña; El fantàstic Francis Hardy de Brian Friel direcció de Xicu Masó; Buits de Toni Martin dirigit per Lurdes Barba; El libertino de Eric Emmanuel Schmitt direcció de Joaquín Hinojosa; Romàntic alemany dirigida per Miquel Gorriz; El mestre i Margarita de M. Bulgàkov direcció de Xicu Masó; Frec a frec (o fins que l'amor ens separi), Tornem-hi que no ha estat res i en l'obra de Feideau, La difunta mare al cel sia dirigides per J. Melendres; Mort accidental d'un anarquista de Dario Fo, dirigida per P. Planella; El tiet Vania de Txèkhov, dirigida per J. Minguell; La comèdia dels errors de W. Shakespeare direcció J. Pimienta; Audiència i vernissatge de V. Havel, direcció J. Minguell; Las galas del difunto de R. Del Valle Inclán, direcció J. Forcadas; Les difícils relacions de parella, direcció de M. Sabaté; Canvis de T. Martín, direcció de P. Anglas; Oleanna de D. Mamet, direcció de M. Managuerra; Estrelles en un cel de matinada de A. Galline, direcció de J. Melendres.

En televisió ha participat en capítols de les series Jet Lag (TV3), Hospital Central (T5), Mirall Trencat (TV3), El Comisario (T5), Psico-Expres (TV3) i Laberint d'ombres (TV3).

I en cinema a Gemidos, curtmetratge dirigit per Pedro Ribosa i Xesc Cabot al 2005; L'Avi, curtmetratge, direcció de Mar Cerdà al 2004; Todo me pasa a mí, llargmetratge dirigit per Miquel Garcia; Al final del riu, curtmetratge dirigit per Tito Gifre el 1998 i Agatha de M. Duras, curtmetratge dirigit per H. Bonnin el 1994.

El traductor**NARCÍS COMADIRA**

Escriptor i pintor. Ha conreat sobretot la poesia. La seva lírica tendeix, a través d'un progressiu rigor mètric i lingüístic, cap a les formes clàssiques, la contemplació, la reflexió i la ironia. Ha publicat *La febre freda*, dins *Cinc poetes de Girona* (1966), i *Papers privats* (1969). El recull *La llibertat i el terror. Poesia 1970-1980* (1981) aplega *Amich de plor...* (1969), *El verd jardí* (1972), *Un passeig pels bulevards ardents* (1974), *Les ciutats* (1976), *Desdesig* (1976), *Terra natal* (1978) i *Àlbum de família* (1980). Posteriorment ha publicat els reculls *Enigma* (1985, Premis de la Crítica Serra d'Or i de la Generalitat de Catalunya), *En quarantena* (1990, Lletra d'Or i Premi de la Crítica 1991), l'antologia *Somnis i runa* (1992), *Usdefruit* (1995), *L'art de la fuga* (2002) i el volum *Formes de l'ombra* (2002) que reuneix tota la seva obra poètica publicada. Posteriorment, ha publicat *Llast* (2007). És també autor dels llibres de prosa *Girona. Matèria i memòria* (1992), *Fórmules magistrals* (1997), *L'ànima dels poetes* (2002), *Camins d'Itàlia* (2005) i *Forma i prejudici* (2006).

Com a traductor és autor d'una extensa antologia de *Poesia italiana* (1985) i *Poesia italiana contemporània* (1990), i, sobretot, *Cants*, de Giacomo Leopardi (2004).

El 1991 s'inicià com a dramaturg amb *La vida perdurable* (1992), obra a la qual havia precedit *Neva* (1990), *L'hora dels adéus* (1995) i *El dia dels morts. Un oratori per a Josep Pla* (1997). Per al teatre ha traduït De Filippo, Molière, Txèkhov, Pasolini i Pirandello.

Com a pintor, la seva obra, que ha donat a conèixer en nombroses exposicions, mostra un clar interès pels volums i una tendència a la geometrització i la simplificació de les formes, i a una presència notable del color.

Espais sonors

MAURICI VILLAVECCHIA

Estudis musicals i piano des dels 6 anys a l'Acadèmia Marshall de Barcelona. Als 14 anys escriu la seva primera composició. El 1980 se'n va a viure als Estats Units a on aprofundeix els seus estudis de piano, composició i etnomusicologia al New England Conservatory of music de Boston, obtenint un bachelor of music i un master of music amb la distinció Excellence in performance. El 1997 Crea la seva pròpia productora: Villavecchia Music S.L. per a la composició i gravació de música original per a audiovisuals:

Entre les seves bandes sonores destacar *Un instant en vida aliena*, dirigida per José Luis López Linares. Música i coproducció. Guanyadora del Goya 2004 al millor documental. *Iris*, dirigida per Rosa Vergés. Inclou les cançons *Pintando el mar* i *La vendimia* (música i lletra). Produïda per Ovideo. A propòsit de Buñuel, dirigida per Javier Rioyo i José Luis López Linares. Majoria absoluta, dirigida per Joaquim Oristrell i protagonitzada per Emma Vilarasau i Jordi Bosch. Música de la Tv-movie i de la sèrie del mateix nom. Produïda per Rodar i Rodar i TV3. El zoo d'en Pitus, dirigida per Mireia Ros, incloent les cançons cantades pels mateixos actors (música i lletra). Produïda per Bailando con todos i TV3. *Defectos secundarios*, curtmetratge dirigit per Matilde Obradors.

En teatre i dansa ha treballat a *The Firerisers* de Max Frisch, estrenada l'any 1986 a Boston. *Useless information*, de la companyia de dansa Cesc Gelabert-Lydia Azzopardi. *Birlibirloque* de la companyia Gelabert-Azzopardi, encàrrec de Haebbel Teater de Berlín. *Hermes – El despertar de los objetos*, de la companyia de dansa Cesc Gelabert-Lydia Azzopardi. *Terra Prenyada*. Coproducció, i enregistrament de la música de Paca Rodrigo per a l'espectacle de Joan Baixas. Al vostre gust de Shakespeare, música original per a l'espectacle del Grec 2005. *La Mel* de Tonino Guerra. *La Strada* versió teatral de la pel·lícula de Fellini, dirigida per Xicu Massó.

En quant a produccions discogràfiques, producció i enregistrament del disc *Bloc de Lírica Dura* de Víctor Bocanegra, editat per Agharta Music. Creació, arranjaments, producció i enregistrament del disc de cançons infantils *Giraviu* editat per Agharta Music. Arranjaments, producció i enregistrament del disc *Filho de índio* en Barcelona de Carlinhos Pitiera editat per Agharta Music. Arranjaments, producció i enregistrament del disc-llibre *Goyescas* per a l'editorial Prames. Arranjaments, producció i enregistrament del disc de Marina Rossell Nadal per a la companyia discogràfica Harmonia Mundi. Producció i enregistrament del disc *Sankriti* de Shyam Sunder. Coproducció del disc de Marina Rosell Marítim. Editat per Harmonia Mundi. Arranjaments, producció i enregistrament del disc d'Ester Formosa, *Època* per a la companyia discogràfica El Ventilador. Producció i enregistrament del disc de Maurici Villavechia *Perpetuum Mobile*. Editat per Agharta music – Gaudisc. Producció i arranjaments del disc de Marina Rossell *Cap al cel* per la companyia discogràfica Harmonia Mundi. Arranjaments, producció i enregistrament del disc

d'Ester Formosa, La casa solitària per a la companyia discogràfica Zanfonia. Producció, arranjaments, enregistrament i edició del disc Naudau de Javier Baladia i Bernat Romaní. Editat per Agharta Music. Producció i enregistrament del disc Elba Picó – Quinteto Sarraute editat per PICAP. Coproducció i enregistrament del disc de Carlinhos Pitera Casa Nova per a la companyia discogràfica Tangará. Producció i enregistrament del disc Rayuela de Vox populi editat per Zanfonia-Nuevas Músicas. Coproducció del disc de Maria Creuza La mitad del mundo per a la companyia discogràfica Zanfonia.

L'il·luminador

NANI VALLS VALLVÉ

Professor d'il·luminació en els tallers de l'escola de tècnics de l'Institut del teatre .

Entre els seus dissenys d'il·luminació de concerts de música destaquen els seus treballs amb la Companyia Elèctrica Dharma, l'Orquestra Plateria, la Coral Cantiga espectacle de música i poesia al voltant de F. Garcia Lorca Alma ausente 1998, Josep Carreras amb orquestra simfònica, piano o orquestra de cambra (1998) ide nou am la Coral Cantiga l'espectacle de música i poesia al voltant d'Ausiàs March, Jacint Verdaguer, Josep Carner i Salvador Espriu, estrenat a la plaça del Rei de Barcelona, dins el festival Grec 2002.

En l'àmbit del teatre, el 1985 feu disseny d'il·luminació de l'espectacle Prouta Comèdia de la companyia Teatre Mòbil, del 1986 al 1987 treballà amb la companyia de teatre La Cubana per l'espectacle La Tempestat, del 1989 al 1996 treballà amb el Pallasso Tortell Poltrona espectacles Post Clàssic, Clovni, La banda clowns i Jo mosca i la companyia de teatre La Mòmia espectacles De cara a la paret, Tracti'm Devos i Iconoclasta, 1995 Cia. Dos d'acord espectacle Sara i Eleonora. En els darrers deu anys destaquen els següents treballs amb Centre Dramàtic del Vallès espectacle, Guillermo Gallardo (1997), Teatre Tantarantana espectacles: Orfes i Aquí no paga ni deu (1998), Cia. CeDeBe, espectacle Entre dos senos (1998) amb el Pallasso Marcel Gros, espectacle Stanby (1999) i amb la Cia. de Maximiliano, espectacle Meus Amores (2002) També ha treballat amb la Cia. La lupa, espectacle Sexes (2004), amb el CAET, en l'espectacle L'Edèn (2007) i amb Grup Focus per l'espectacle Els Hereus (2007)

Ha treballat també fent els dissenys d'il·luminació per dansa de la companyia Nats Nus Dansa, espectacles Strangers in the night(1989), Newton (1990), Somcinc (1992), Penjim penjam (1994), Bolero (1995), Que dius que què? (1996), Populus (1998), Caixes (1998), 19-99 (1999) i Full (2001) i amb la companyia Iliacan Dansa, espectacles Ja no sabria tornar (1993) i Oannes o encara que em tremoli el pols(1996).

També ha realitzat dissenys d'il·luminació d'exposicions al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, exposicions El mon secret de Buñuel (1997) i La ciutat de K, (Frank Kafka i Praga) (1999).

Entre els seus dissenys d'il·luminació d'òpera per als Amics de l'Opera de Sabadell, El Barbero de Sevilla (1999), El rat-penat (2000), Don Pasquale (2000), La traviata (2001), Rigoletto (2001), L'italiana en Algeri (2001), Carmen (2002), La Boheme (2002-2006), MadameButerfly (2002), Lucia de Lammermoor (2003), Nabuco (2004), Mannon (2004), Romeo i Julieta (2005), Tosca (2005), Les Noces de Figaro (2005), Cavalleria Rusticana (2005), Pagliacci (2005), Norma (2006), La flauta màgica (2006), Macbeth (2007) i La Cenerentola . Totes elles estrenades a Sabadell i han fet gira per Catalunya.

Centre d'Arts Escèniques de Terrassa

El Centre d'Arts Escèniques de Terrassa enceta la seva segona temporada amb un teatre a l'abast de tothom i amb la intenció d'apropar i fer partícip de les nostres produccions tan al públic local i de l'entorn com al de Barcelona.

Paral·lelament volem crear el màxim de complicitats possibles, intercanviar i produir amb altres centres de creació tan públics com privats i crear petites xarxes que fomentin el fet teatral en els nostres municipis.

El Centre d'Arts Escèniques de Terrassa inaugurarà la nova temporada 2007/2008 amb l'obra *L'Aigua*, una peça basada en la narrativa de Jesús Moncada que, per primer cop, es teatralitza. Xicu Masó serà l'encarregat de portar a escena el món complex, ric, divertit i innegablement personal d'un dels escriptors més importants de la literatura catalana de tots els temps. Aquesta obra és una coproducció del CAET amb el Festival Temporada Alta de Girona.

La temporada continuarà amb la peça de Vercors *El silenci del Mar*, dirigida per Miquel Górriz i protagonitzada per Pere Arquillué, Xicu Masó i Miriam Alamany. Tot i que s'estrenarà a Terrassa, *El Silenci del Mar* serà la primera coproducció dels tres centres d'arts escèniques de Catalunya : Terrassa, Salt-Girona i Reus.

Per últim destacar l'estrena també a Terrassa de la coproducció amb el Teatre Nacional de Catalunya de l'obra *L'Home, La Bèstia i La Virtut* de L. Pirandello, una tragèdia emmascarada de comèdia que contribuï a alliberar al teatre contemporani de les desgastades convencions que el regien.

Pep Pla
Director artístic
Centre d'Arts Escèniques de Terrassa